

— 74 —

PREMI DE MITJA LLUNA.

Ofert per En Bom.

ADJUDICAT Á LA POESÍA

À LA LLUNA.

¡Bandarra!

Lluna: avuy ma veu te canta
perque ab tú m' convé parlá.....
te vuy cantar las quaranta
y com á bon catalá
seré clar, que res m' espanta.

Tan si m' escoltas com no
vuy parlar y parlaré,
sent aixís lo que pots fe
pera sortirne milló,
es fer veurer qu' hi vens be,

— 75 —

Encare que may me fico
ab lo que res no m' importa,
si avuy ab tú m' embolico
es que l' assumpto s' ho porta...
vuy veurer si t' clavo un mico!

Te la duch amenassada!
sense motiu ni rahó
l'altre dia de suptada
vas sortir tota plegada
convenientme la foscó.

Me van veurer... per supuesto!
jo vaig procurar fugir
á corra cuyta del puesto
pero ¡va, pobre de mí...!
una vara 'm va fé 'l resto.

Ta conducta sigué noble
¿de qu' estavas ressentida?
si may en la meva vida,
m' he recordat del teu poble,
ni ta rassa malehida....?

Per aixó quant me n' corria
 á casa ben estovat,
 vaig jurar que 'm venjaria...
 Avuy ha arribat lo dia;
 avuy quedaré venjat!

Y ja que t' festeja en vers
mes d' un beneyt del cavás,
al dirte jo tot l' invers
també en vers ho sentirás,
per mes que siga pervers.

Lo que sento es no teni'
del gran Castelar la llavia,
mes ja qu' aixó no está en mí,
cridant me faré senti'...
¡Escóltam y mor de rabia!

¡Fills d' Adam; un espanyol
catalá per mes fortuna,
desvенеixеus l' encant vol
en que os te enfavats la lluna,
trayentli 'ls drapets al sol!

De qué nos serveix al mon....?
de cap cosa de profit;
si fa llum es d' un segon
y justament á la nit
quan ja tenim en Lebon.

ADVERTENCIAS.

Recomaném á nostres corresponsals que á la major breuetat se serveixin enviar l' import dels periódichs que se 'ls han remés á fi de posar corrent nostra administració ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

PLANAS D' HISTORIA.

III

FAMILIA ASIA Ó INDO-EUROPEA.

Ractém de la *Rama ario-javana*. Aquesta rama coneguda també ab lo nom de *pelásgica* la trováu primitivament enclavada en las regions de la Margiana situadas en l' Asia occidental entre l' mar negre, las montanyas Hircania y Paropamisada, lo Bactriana y la Sogdiana, y l' llach Oxíá. Si 'ls celtas al empèndrer sa emigració topant ab lo mar Caspi ó Hircaniá s' dirigiren vers lo N. del Asia costejant aquet mar y seguiren la ruta que la sua platja 'ls marcava venint á parar á la cordillera del Caucás desde la cual com havém indicat s' dirigiren á Europa, los Javanas ó descendents de Javan, fill de Jafet, al emigrar seguiren lo camí que 'n la part S. del Caspi 'ls obran

las valls formadas per las montanyas Hircania y Cáspica exparramantse per l' Asia menor, y dirigintse desde aquí á las regions del S. d' Europa atrevessant lo estret de Constantinopla ó de Bisanci, ó tal volta lo dels Dardanelos.

A la rama ario-javana pertanyen los tant coneguts *Pelásgos* y 'ls *Helenos* (de rasa també pelásgica) quals familias trovém no solsament en Grecia si que també en Italia, Espanya y no pocas illas del Mediterrani. Molta fou la importancia que aquesta rama obtingué y molta mes encara la influencia qu' exarcí. Sos monuments, admirables bax molts conceptes, podém encara contemplarlos tal y com foren axecats revelantnos lo estat d' infancia de las construccions y l' enginy de que havian de valerse desconeixent la bóveda y los medis d' arrastre. Espanya en las antiquíssimas murallas de Tarragona, presenta un exemplar preciós de las construccions pelásgicas ó ciclópeas digne de visitarse y encara mes de admirarse, contemplant una obra que á pesar de ser tant rutinaria conta la friolera de mes de dos mil anys de existencia.

De la familia ario-javana n' son tots los pobles del S. de Europa, y si bé parlant dels iberos y dels celtas havém dit que foren los primers que segons sembla poblaren nostra Espanya, no obstant ha sigut tal la influencia per los ario-javanas exercida que bé podem dir que casi del tot es d' ells nostre modo d' esser y especial organisació.

Rama ario-germana.—Aquesta rama ex-

parramantse primer per l' altre part de l' Imaís á causa de que segons sembla, al remontarse la familia aria per la costa del mar Caspi no seguí lo camí qu' emprengueren los celtas, sino que s' dirigí vers lo N. seguint lo camí que 'ls hi obran los rius Ural y Volga, aná luego vers l' Europa central y ocupá la vasta regió que allí s' exten. D' aquesta familia n' son los Gods, los Vándalos, los Teutons, los Alemanys, etc.

La importancia per aquesta familia alcançada fou bastant á causa de son espèrit y caràcter, y de la organisació qu' imprimí als pobles ab los quals ella s' relacioná. Avuy dia es una de las que mes conserva la antiga influencia y la que tal volta n' exercex mes en la marxa de la societat europea.

Rama ario-eslava.—Aquesta rama s' extengué per la part N. de Europa després de haver ocupat las regions asiáticas de la Escitia. Avuy dia está representada per la Rusia, Polonia, Bulgaria, etc. De todas las quatre ramas en ques' considera dividida la familia aria aquesta es la que menos importancia y per lo tant influencia ha tingut, sens dupte á causa de sa vida, sentiments y modo d' esser. Per altre part fou la mes poch instruhida y la que visqué mes temps en estat de salvatgisme.

Las quatre familias que acabém de mentar son las que han poblat l' Europa. Cada una d' ellas s' ha dividit y subdividit en altres de las quals algunas avuy solsament se 'n conserva lo nom ja perque s' han fusionat ab al-

— 76 —

De dia 'ns amaga 'l nas,
ve de nit; y no ha comprés
que ningú 'n fa gens de cas:
¡Si per útil se contés
no tindriam pas lo gas...!

Y quina llum...! esblancada
mes morta que d' un llucet
gropa, trista, corsecada...
bastant sols un nuvolet
pera deixarla apagada!

Gandula com altre cosa
en estant ennuvolat,
ni sortir de casa gosa;
no mes surt, es ben provat,
quan sab que te de fer nosa!

May ha sortit oportuna
per privarne malifetas;
al contrari la gent d' una
acorda, savent sas tretas;
«tal dia que no fa lluna.»

¿Qué 'n dirém d' illuminá
á tot hasta 'ls cementiris
ó d' antes l' antich fossá?
¿no es lo pitxor dels deliris?
ves á n' els morts que 'ls hi fá!

Quant li toca fer claró,
Mataró qu' es papa-moscas
los fanals deixa á recó,
y ella ab despit, Mataró
no sortint, deixa á las foscas.

Basta darli una mirada
per conèixer desseguida
que mitxa cosa acertada
no por ser tinga sortida
d' aquella truyta aixafada.

Las gallas de pa torrat,
los ulls petits y sens brillo,
xato 'l nas com lo d' un gat,
la boca de cocodrillo
y 'l front petit, aplastat.

Sembla feta ab un compás
la cara de tan rodona;
res mes no té de persona
ni camàs, ni mans, ni bras...
ni cabells... ¡com una mona!

— 73 —

Per darme mes engunia, per tot arreu que passo
veig fruita en las paradas,
vianda en los mostradors
de las tendas y fondas que ab los ulls arrebasso
y ¡crú m' ho menjaria!... ¡y foll de rabia 'm glasso!
que en lloch de caixaladas
m' haig d' atipá ab olors.
Y á n' á la meva panxa, haig de dir llastimós:
¡Si sols un plat tinguesses plé de fideus y arrós!

Lo viure aixís, no es viure: y si gaire temps dura,
d' estar la boca en vaga
tenint tres dits de front,
faré una etsagallada, menjantme la verdura
del camps, ó bé la fruyta tan verda com madura,
fins que la meva plaga
assoli á tot lo món.

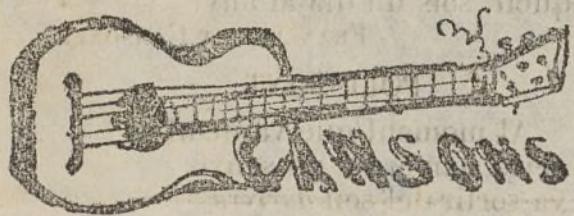
En tant, á n' á la panxa puch dir tot llastimós:
¡Si sols un plat tinguesses plé de fideus y arros!

FERRAN RODRIGUEZ Y MASDEU.

tres, ja perquè han perdut la autonomia de que primitivament estigueren dotades. No totes aquestes quatre famílies tingueren desd' un principi importància històrica, perquè no entraren a la vegada a pèndrer part en la acció que la humanitat entera realisa. Les que primer y mes ne obtingueren foren per un cantó las que vivian en las grans valls asiàtiques que s' extenen al entorn del Tigris y del Eufrates, y per altre las que están enclavadas en las escarpadas rocas de la Grecia, ó vivian en las hermosas valls que s' extenen a una y altre part de la cordillera alpina. Babilonia y Nínive per un punt, Esparta, Atenas y Roma per altre, y juntament ab ellas Tiro, Cartago, Jerusalem, etc., 'ns marcan perfectament las filas de la historia antiga y 'ns revelan lo lligament estret, pero molt estret del fets que succehiren.

Las indicacions qu' acabém de fer son prou pera tenir una idea de lo quen podriam dir *pares dels europeos* y com que lo que mes en historia 'ns interessa no cap dupte que es lo referent a nostra patria, per aquesta rahó creyém que serán llegidas ab gust per nostres lectors, algunas planas que en conjunt, encara que siga d' un modo clar y breu, m' indique lo que ha sigut nostra estimada y ben-volguda terra espanyola y al mateix temps nostra mare mes amada, la terra catalana.

IGNASI FARRÉ Y CARRIÓ.

A.....

Cuan tu vas neixer nineta
per veurer 't va eixir lo sol
desd' allavors cada dia
s' entristeix aixís que 's pont.

JOAN ARTAU.

Com la neu que ab llur fredor
marceix tot cuan ella toca.....
aixís nina tú ab ta boca
has marcit mon pobre cor.

D.ª FULANA DE TAL.

L' amor de la bella nina
fa com lo sol:
eix vivifica a la terra
y aquell, lo cor.

J. COMELLAS É I.

DE DUGAS Á TRES.

Hora felissa.

—E us aquí que cada dia, quan vinch de deixá 'l ralet en plata al café, que no hi deixaré, quan no 'm donguin rom y me 'n fassin pagar deu quartos. ab lo meu puro habano a la boca que compro al carrer de las Moscas, me dirigeixo al passeig de Isabel, hont prenh la fresca al istiu y 'l sol al hivern.

Aquesta es la meua distracció cotidiana. Sentint las esencias que despedeixen los tan famosos bunyols de casa 'l Tio Nelo, y obint las conversacions d' aquells corredors que, de tant qu' enrahonan, semblan uns llores, assentat a un dels pedrissos del passeig, per no llogar una cadira, hi passo l' hora mes felissa de ma vida.

Tocan las dugas del campanar de Santa Maria, y tota una munió de millonaris compareix: y com ja es sabut que la gent d' upa es la mes estalviadora, ells, que tots compran y venen milions, volguent estalviar los quatre ó sis quartos que 'ls hi fan pagar d' entrada al saló de la Llotja, se quedan al passeig.

Ja compareix un senyor alt com un sant pau, un de prim com un ciri, un de gros com un gegant, un de petit com un nano, un de sech com una canya, un de grás com un canonje, un de ros com un fil d' or, un de blanch com una neu, y una récula de dependents de diverses formas, edats, estaturas, etc.

A un quart de tres lo passeig ja es plé de gom a gom, y 'l carro comensa las operacions.

—A disset y mitj ne prenh dos, diu un senyor magre d' un nas perfilat que li surt com una aixeta dessota 'ls lentes.

—Fets per quan hagin tocat la campana,—l' hi respont un altre, quina veu sembla la d' un gall quan l' asesina la criada.

—A disset y mitj y vint y cinch rals ne dono dos per demá—diuhen altres veus de millonari.

—Prench.—Fets responen. Y allí cada corredor refila mes qu' un canari al veure 'l sol. Se crida, se compra, 's ven, y alló no sembla la Bolsa, sinó la Pescateria (1).

Empenyos, empenyos, cridan los dependents ab la llibreta a la má.

—A tres rals, diu un, posemlos, al qual mils veus infernals responen a tres, a tres, a dos, a quatre, y qui té mes veu de xantre aquell guanya.

Tocan dos quarts de tres y las operacions van seguint.

—Prench un milló per demá, diu un que fa cara de pochos quartos.

—Lo dono! respon un altre, quan un dia, un pagés que se m' havia assentat al costat me va preguntar:

—¿Que 'ls donan aquí 'ls millons?

—¿Que no ho sent? li vaig respondrer.

—Caratsus! si me 'l davan no treballava pas may mes.

—Cupons, cupons, diu un senyoret tocantse las patillas.

—Jo que no acostumo a menjarne gaires, va dir lo pagés, no 'm vindrian pas malament.

—¿Que s' ha cregut que son? li vaig preguntar.

—Ben clar ho diuhen, cupons.

—No home, no, cupons de paper del Estat.

—Ay! ay! ¿no es la plassa aquí?

—Be ho diuhen, pero no s' hi fa mes que operacions.

—¿No es cosa de metjes aixó d' operacions.

—Fugi, home, fugi!

—Deixo vint fransas, vint fransas deixo, diu un senyor gros com una bota.

—Jo 'm creya que no mes n' hi havia dugas de fransas:

L' una, que 's la fransa xica aquí aprop del poble Nou; y l' altra que deu ser la gran allí hont hi ha 'ls francesos?

—Que vol que li diga, si no hi enten. Jo li esplicaré. A casa tinch obligacions.....

—¿Que 's creu que no 'n tinch jo? Som set de familia y jo 'ls haig de mantenir tots.

—Tinch accions.....

—Uaig correr tota la guerra dels set anys y 'n vaig tenir molts.

—Tinch tresos.....

—Si veyá 'l noy de casa 'ls que fá a la paret!

—Tinch cupons.....

—No 'n criem ara.

—Tinch recibos.....

—No mes tinch los del lloguer de la casa.

—Si m' interromp, no li parlo; vosté vol saberho tot, y no 'm deixa esplicar.

—Home, com que 'm vol tractar de tonto y no ho so gens. Miris, de la meua llana, quan me van esquilar, lo barber ne va fer un matalás.

—Fugi del meu devant, insolent; y 'l pagés, tirantme mes malediccions que un carreter quan no li vol tirá 'l cavall, se 'n va anar.

(1) Roch Roca y Roqué en son romanso mitj historich.

Eran aprop de las tres. Los corredors ja comensavan a espargirse y 'lsorros s' anavan desfent, quan jo, enterat de las operacions de la plassa y mes cremat ab lo pagés que un cabo de gastadors ab sos muchachos, me 'n vaig aná al jardi del General a beurer un trago d' aigua pel enfado, lo que faig sempre que la vida humana me ensenya alguna de las sevas flaquesas.

JOSEPH GARRIGA Y LLIRÓ.

*** (1)

Una tarde afanyosa
la gent vers al passeig se dirijia,
y jo, en mitx d' ella, sens pensá altre cosa
qu' en lo teu si y lo dolç recort del dia
que 't vaig besar y 'm vas besá amorosa;
bonica com poncèlla quan esclata
pel meu enfront te viu passar contenta,
y al veurerm', ton esguart, lloch hont la grata
ventura es transparenta,
baixares al instant, com si ferirte
ma presencia pogués en aquella hora,
y sens dirme ni adeu, vas encabirte
entre mitx d' un senyor y una senyora.

Desde llavors, quan penso en tú, la pena
consúm mon sperit ab tanta sanya,
que debades l' afany qu' a tu m' enmena
vull afogar y que dins mi s' entranya.
Tu gosas ab un altre, y falaguera
l' amor li brindas qu' als plahers convida,
y jo so una corcàda calavera
que va pel mon com de lo cau fugida.

ENRICH FRANCO.

CERCANTLA..

Quan sento que 's remou la salsareda
Besantla el pur oreitg,
Pregunto als arbres:—¿Que teniu? ¿Que hos passa?
Responen:—¿Suspirem!
Y penso jo:—També faitg com vosaltres
Lo mateix!

Quan l' oraneta ran lo mar ne vóla
Cercantne altre pahis:
—¿Ahont vas are, auell?—li dich, y diume:
—¿Vers a cercar l' istiu!
Y penso jo:—Si alas tu tinguéssis
Per fugir!!

A trista tortra que son plany aixeca
Als seus petits cuydant
Li pregunto:—¿Que tens?—Respontme:—¿Ploro
L' ausencia del aymat!
Y penso jo:—Igual que tu 'm lamento,
¿Quin etzar!

Un jorn tortra y oraneta vaitx trovarlos
En un sálser frondós,
Y al veurem preguntaren:—Hom, ¿que cercas?
—¿Lo meu perdut amor!
Y van respondrer prest:—També nosaltres
Portem dol!!

VIGENS BARUTA Y VALLS.

AVIS.

Lo próxim número lo farém sortir Divendres,
diada dels morts, alussiu al dia y ab Epitafis de
diferents autors.

PERIÓDICHS.

Han visitat de nou nostra redacció *La Integridad de la patria*, el *Skating-Rink*, de Madrid, *El Triquitraque*, *El Diluvio*, de Málaga, y *La Crónica*, de Badajoz.

A tots tornem ab molt gust lo cambi.

LO NUNCI.

També hem rebut lo primer número del il·lustrat setmanari *Lo Nunci*.

Per las firmas dels bons escriptors que hi col·lobran, creyém que tindrà la llarga vida que l' hi desitjem. Agrahim la visita honrantnos ab son cambi setmanal.

(1) Del llibre inédit «Pensaments».

¡QUIN AJUNTAMENT!

Figúrinse que dimecres desd' las 4 de la tarde fins á las 12 de la nit van estar lluitant tots los regidors.

Al arribar á casa tots van trovar lo sopá *fret* perque encara estaban *calents de cap* y no tenian gana perque estaban *tips* de enrahonar.

Are que ve la diada dels morts: ja veurán quins morts sortiran.

CASTANYAS.

Are es lo temps.

Al que al veure estrená un drama no repara ben atent
hont hi ha lo bo y lo dolent
y á son judici no clama.

Sino que mira com neci
sols la firma del autor
per, segons com, fer favor
ó segons com, fer despreci.

Castanya al moment l'hi dava
perque aixís al Teatre danya

Y si hi tornaba
castanya.

Al regidó qu' es bunyol
y que malament s' esplica
que quan un diari 'l critica
tenir rahó encara vol.

Y á la premsa—Indigne—diu
sabent que valdria mes
que anés per *prats* y *rodés*,
montanya avall fins al riu.

Castanya l'hi clavaria
ja que en serho no hi te manya

Y si insistia
castanya.

Al que diu que 'l Malaguenyo
y l' Escuder son uns burros
si buscan anuncis curros
y al bombo tenen empenyo.

No veyent qu' ells se fan richs
y 'l que aquest sigle es modest
per fer quartos está llest
no estantho may pels fatichs.

Castanya donar l'hi feya
dihentli que no sab á Espanya

Y si se 'n reya
castanya.

Al concejal que trampeja
y un mestre d' obras l' ataca
perque sab que pasteja
ab aquells de la barraca.

Que sens tornarse vermell
l' altre ho diu al de la taula,
y que veyentse *gran*, ell
no contesta una paraula.

Castanya l'hi dava al véurel
perque així al públich enganya,
Y emprés de treurel
castanya.

Y en fi al senyorot qu' es ase,
que á Catalunya te 'l pa,
y siguent un catalá
parla en castellá en sa casa.

Prementse com una mengüa
l' entusiasme d' uns quants
que som los vers catalans
protectors de nostra llengüa.

Castanya l'hi donaria
fins que ja no 'ns portés sanya

Y si 'ns trahia
castanya.

GESTUS.

ROMEA.

Dilluns s' estrená, com ja anunciárem, lo drama castellá del llorejat poeta En Frederich Soler (Pitarra), *Un lance de Calderon*.

L' autor fou cridat en escena repetidas vegadas, encar que la ecsecució, escepcionant al senyor Goula, no fos la que en altres obras acerta la mateixa companyia.

Esperém l' adop del desemenyo y felicitem al autor.

CIRCO.

Avuy dissapte obra sas portas lo colisseo del carrer de Monserrat, contant ab una escullida companyia dirigida per los coneguts actors senyors Ribas y Bertran.

Además presentarán lo curiós espectacle dels *cuadros disolvents*.

LA VENTAFOCHS.

Hem rebut elegantment impresa aqueixa popular narració poética en 3 actes, deguda á la ploma de nostre amich En Rosendo Arús y Arderius, qual obra ha sigut representada durant la temporada passada d' estiu, en lo Bon Retiro d' aqueixa capital.

LA PROTECCIÓ LITERARIA.

Aquesta associació catalanista está repartint ja *Lo cara girat*, de lo conegut poeta En Martí y Folguera.

De cada dia va creixent son número de sócis, que per poch gasto obtenen totas las obras que surten en catalá y s' acreditan de verdaders catalanistas.

Los qui estimen nostra literatura y no haigin encare pensat en suscriurers, passin per nostra redacció.

A ELLA.

¡Quan dols plaher me causa ta mirada
y 'l contemplar ta gracia seductora!...
es tan dols ton somris, Tresina aymada,
que dia y nit mon pensament t' anyora.
Ab somnis de vritat en nit sombria,
ab la vritat del somnis quan es dia.

JOSEPH CAMPAMÀ.

SER MASSA BÓ....

(A mon amich R. Jordi.)

Un senyó saltant un rech
va caurer igual que un sach:
de rabia va di un renech,
vaig alsá 'l sentint son prech
y ni 'm digué *Deu t' ho pach*.

Tres duros á n' En Roch Poch
vaig deixar com bon amich
per comprá un bastó d' estoch;
y esperant encare estich
que 'm torni 'ls quartos en Roch.

Ya porti xistera y frach,
ya vesteixi brusa ó gech,
tan si se qui es y 'l conech,
de fer favors me retrach.
Desd' avuy cap mes fatich;
tindré 'l cor mes dú qu' un roch,
y ho faré tal com ho dich:
No vuy ser com ans ni puch,
puig te rahó aquell refrá antich:
Ser massa bó... vol dir ruch.

FRANCISCO CATARINEU.

LA CASTANYADA.

L' Ajuntament prepara una *castanyada* may vista.

En prova d' aixó, ja veurán com dintre pochs dias sentirán á dir que á n' alguns regidors los haurán donat alguna *castanya*.

Y si 'ls preguntan de quin sant?

—De tots sants.

CASSOS CASSATS.

—Perqué compra aqueix corb? preguntaba D. Geroni á son amich Juliá, home que pasaba dels seixanta anys.

—Pera observar si aqueix animal viu tres setgles com diuhen alguns.

—Coneix vosté una pell mes gran que la del elefant?

—Sí, senyor, la *pell* de Russia.

Un inglés visitaba un museo d' antiguitats.

Després de haber vist molts salons, se pará devant una calavera, que pareixia ser molt antiga.

—Aqueixa es la calavera de Sócrates, digué l' empleat que l' hi anaba ensenyant las preciositats.

Y quant l' inglés estaba ja ab un pam de boca oberta devant los restos del sabi de Grecia, el mosso digué:

—Pero aqueixa es la calavera de Sócrates quant era vell; en altre saló veurá la del mateix filosop quant era noy.

PARLANT DE PEIX.

Se estranya la Catarina
puig l' assumpto veu confús,
que tenint un home *llus*
sempre li donga *tunyina*.

JOSEPH CAMPDERROS.

SEGAR.

Mes guanya, y no es cap engany,
que lo pagés, un barber,
que aquest *sega* l' any enter,
y aquell, sols un dia al any.

FRANCISQUET CANSONER.

POLISSONT.

Al moment que va insultar
certa senyora á un senyó,
va sortir del seu *darrera*
molt bufat un *polissant*.

CLAUDI OMARCH.

L' AMOR.

Amor etern va jurar
En Roch á la Leonor,
mes, no se perque ab vapor
tingué en Roch que viatjar.

Ella estimaba de cor
y veyent que éll no escribia,
va escriureli ella un dia
—Digam al menys que t' has mort.—

B. BLANCH.

Lo que es lo *primé* m' agrada
que sigui *tot* ó calent
pero l' *segon* de cap modo
si pot ser sempre ben fresch.

PAU RONDA.

So entre parets sens ser manco;
m' anomeno com ciutat,
y si mas silabas giras
lo que es un fill meu sabrás.

M. MESTRES.

NOM DE LA FLOR NATURAL

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

DÓ-MI-NO.

NOM DE LA ANTERIOR

REINADE LA FESTA.

Donya endavinalla É.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta. 11.